

Arrest

nr. 301 319 van 12 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1 Verzoekende partijen dienden op 29 mei 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij werden op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 12 augustus 2021 en op 15 december 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 19 mei 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook de Raad weigerde verzoekende partijen bij arrest nr. X van 3 oktober 2022 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Op 12 oktober 2022 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken om internationale bescherming op 19 september 2023 niet-ontvankelijk. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Karaj en beschikt over de Iraanse nationaliteit. U werd religieus opgevoed, maar begon minder te praktiseren nadat u trouwde met S. R. G. (O.V. (...)). U werkte sinds 15/01/1395 (Perzische kalender, is gelijk aan 3 april 2016 in de Gregoriaanse kalender) als professioneel duiker en was gedurende verschillende weken weg van huis. U leerde het christendom kennen via B. H., een collega van u op het werk. U bekeerde zich op 25/12/1396 (16 maart 2018). Drie dagen later had u een arbeidsongeval, ging u in ziekteverlof en keerde u terug naar uw gezin. Op 11/03/1397 (1 juni 2018) kreeg u een telefoon van B.. Hij zei dat het Ettela'at (Ministerie van Informatie) de dag ervoor binnengevallen was in de huiskerk en dat een aantal leden gearresteerd waren. Op 13/03/1397 (3 juni 2018) vond er een inval bij uw moeder en bij u thuis plaats door het Ettela'at. Op 9 juni 2018 namen u en uw gezin het vliegtuig van Teheran naar Servië. Vier dagen later trokken jullie naar Bosnië. Onderweg raakten jullie jullie rugzak met daarin jullie paspoorten kwijt. Jullie verbleven elf maanden in een opvangcentrum vlakbij de stad Mostar in Bosnië. In Bosnië werd uw dochter H. geboren. Uw echtgenote dacht dat zij doodgeboren ging worden. Uw echtgenote vervloekte u en het christendom dat dit ging gebeuren. Nadat uw dochter toch levend geboren was, zag uw echtgenote vanuit haar ruit een kruis en dankte ze Jezus voor het leven dat uw dochter gekregen had. Hierna besloot ook zij om zich te bekeren en zich te verdiepen in het christendom. Na elf maanden in Bosnië trok u door naar Slovenië, waar u na advies van personen in het centrum en bedreigingen van de smokkelaar weer verder trok. Op 25 mei 2019 kwam u aan in België en op 29 mei 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in op basis van uw bekering tot het christendom. Kort na uw aankomst in België kwam M., een van uw maternale ooms die bij de Basij (Mobilisatie van Verdrukten) zit, te weten dat u zich bekeerd had. Hij zei tegen uw moeder dat indien hij u te pakken zou krijgen, hij u zou doden.

Op 23 mei 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de door u aangehaalde bekering in Iran en hieruit voortvloeiende problemen en religieus engagement in België geen geloof kon worden gehecht, en omdat u niet had aangetoond door uw zeer gelimiteerde politieke betrokkenheid in loco een gegronde vrees voor vervolging te hebben of reëel risico op ernstige schade te lopen bij terugkeer naar Iran. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 3 oktober 2022 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 12 oktober 2022 diende u, zonder België te hebben verlaten, een eerste volgend verzoek in. In dit volgend verzoek herhaalt u bekeerd te zijn tot het christendom en hierdoor gevisieerd te zullen worden in Iran, onder meer door uw maternale oom M.. Voorts stelt u net als uw echtgenote deelgenomen te hebben aan verschillende betogingen tegen het Iraanse regime en sympathisant te zijn van de monarchie, wat jullie persoonlijke situatie in Iran nog meer gevaar oplevert. De Iraanse autoriteiten kunnen van jullie politieke activiteiten op de hoogte zijn omdat ze met spionnen werken en omdat er video's en foto's van jullie deelname verschenen zijn op sociale media, die gemonitord worden door de Islamitische Republiek.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden omwille van uw bekering en uw politieke activiteiten in België.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een attest van de Evangelische kerk 'de Graankorrel' opgesteld door P. L. waarin o.a. staat dat hij jullie leerde kennen in het najaar van 2021, dat u hier een opleiding volgt bij het CVO om hetzelfde werk van in Iran hier verder te kunnen zetten en dat hij jullie als waarachtig en integer beschouwt; meerdere foto's van uw deelname en die van uw echtgenote aan betogingen; vijf screenshots van uw echtgenote die op Iraanse mediakanalen verschijnt; twee usb sticks met daarop verschillende foto's en video's van jullie deelnames aan betogingen evenals de video's van de Iraanse media waarop uw echtgenote in beeld verschijnt; en een foto en uitspraak van Zia Hashemi (o.a. directeur van het IRNA, Islamic Republic News Agency) die stelt dat Iraniërs met een geschiedenis van politieke en sociale activiteiten in het buitenland bij terugkeer op de luchthaven tegengehouden en ondervraagd kunnen worden.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote jullie huidig verzoek om internationale bescherming deels steunen op de motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorig verzoek hebben uiteengezet, met name jullie vrees dat jullie bij terugkeer vervolgd zullen worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van jullie bekering (verklaring volgend verzoek H., vraag 20; CGVS H. 23.08.2023 p. 6; verklaring volgend verzoek S., vraag 17; CGVS S. 23.08.2023 p. 6).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat jullie eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie bekering tot het christendom, waardoor er eveneens geen geloof kon worden gehecht aan jullie hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd bij arrest van 3 oktober 2022 (arrest nr. 278.208). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Het gegeven dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijzen en een recent attest van jullie Kerk neerleggen, wijzigt aan de eerdere appreciatie evenwel niets. In het attest staat dat u en uw echtgenote de waarheid spreken en integer zijn. Echter is dit document niet afkomstig van een objectieve bron en is de bewijswaarde aldus relatief. Uw actuele verklaringen inzake uw geloof(sactiviteiten) en die van uw echtgenote en het attest van uw Kerk kunnen dan ook niet als nieuwe elementen worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Dat jullie nog steeds deelnemen aan kerkactiviteiten toont, zoals reeds geargumenteed werd in het kader van jullie eerste verzoek, jullie oprechte bekering niet aan, waardoor jullie actuele betrokkenheid op zich het gebrek aan geloof in jullie vermeende bekering niet kan herstellen.

Wat betreft uw verklaringen dat uw maternale oom M. op de hoogte is van uw bekering en aan uw moeder zei dat hij u iets zou aandoen (CGVS H., p. 6-7), is het vooreerst merkwaardig dat, hoewel u tijdens uw eerste onderhoud van uw eerste verzoek vermeldde dat uw maternale ooms op de hoogte waren van uw bekering (CGVS I H., VIB 1, p. 5), u op geen enkel moment nadien melding maakte van enige bedreiging van uw oom M. uit, hoewel dit naar eigen zeggen dateert van kort na uw aankomst in België (CGVS H., p. 7). Hierboven is reeds gebleken dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Dergelijke vaststelling plaatst een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van deze bedreiging door uw oom. Dit noopt des te meer daar uw voorgehouden bekering ongeloofwaardig is. Het is evenmin aannemelijk dat u uw echtgenote, die uiteindelijk in hetzelfde schuitje als u zit, niet op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat uw maternale oom u bedreigde omwille van jullie bekering (CGVS H., p. 7). Het geheel van deze bevindingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden dreigementen van uw oom.

Inzake de verklaringen van uw echtgenote over haar religieuze activiteiten op sociale media, waarmee ze naar eigen zeggen andere mensen probeert te overtuigen zich ook te bekeren (verklaring volgend verzoek S., vraag 17), moet er op gewezen worden dat er geen enkel stuk neergelegd wordt waaruit

opgemaakt kan worden dat zij zou proberen om andere mensen te bekeren. Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud legde ze hier niets van neer en een eenvoudige consultatie van haar sociale media (Facebook en Instagram) maakt duidelijk dat hieruit nauwelijks religieuze posts blijken, wat de ernst van haar verklaring dat ze op die wijze anderen tracht te bekeren danig op de helling zet. Hoe dan ook moet voorgaande in het licht van jullie ongeloofwaardig bevonden bekering bekeken worden en kan, zoals reeds bij jullie eerste verzoek werd opgemerkt, herhaald worden dat verwacht kan worden dat uw echtgenote haar eventueel christelijk geïnspireerde boodschappen wist of haar profielen geheel verwijderd alvorens terug te keren naar Iran.

Daarnaast werpen u en uw echtgenote in jullie huidig verzoek eveneens op dat jullie bij terugkeer naar Iran vervolging vrezen omwille van jullie politieke activiteiten tegen het Iraans regime in België (CGVS H., p. 5 en CGVS S., p. 2). Wat betreft jullie deelname aan betogingen in België dient erop gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar het land van oorsprong van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een nood aan internationale bescherming. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistisch karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden. Wat u en uw partner betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande het door jullie geschetste profiel van politiek dissident.

Uit de foto's, screenshots en video's die jullie neerleggen kan geenszins een dermate gedreven politiek engagement of dissidente overtuiging blijken. Er kan louter uit blijken dat jullie bij enkele manifestaties in België deel uitmaakten van een groter geheel van aanwezigen, waarbij jullie niet meer deden dan pancarten dragen en slogans roepen (CGVS H., p. 5 en CGVS S., p. 5). Hieruit kan dan ook niet zonder meer opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van jullie aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze jullie dermate als leden van de oppositie zouden beschouwen dat ze jullie omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. De loutere neerlegging van voornoemd beeldmateriaal volstaat niet om aan te tonen dat jullie als politieke opposanten bestempeld en vervolgd zullen worden door het Iraanse regime. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren - jullie hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas (zie eerste verzoek), niet aannemelijk gemaakt. Dat de cyberpolitie van Iran de (online) activiteiten van opposanten in het buitenland monitort (CGVS H., p. 5-6; CGVS S., p. 5) wordt door het CGVS niet ontkend, maar dit gegeven aan sich werpt geen ander licht op voorgaande vaststelling dat de Iraanse autoriteiten vooral interesse tonen in personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan. Dezelfde conclusie kan geformuleerd worden aangaande de foto en uitspraak van Zia Hashemi.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient er besloten te worden dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De door u neergelegde stukken kwamen alle hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de Staatssecretaris en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Karaj en beschikt over de Iraanse nationaliteit. U was overtuigd van de islam en hoewel u niet extreem was, praktiseerde u wel dagelijks en volgde u de regels. Uw echtgenoot, H. N. B.(O.V. (...)), leerde het christendom kennen via een collega van hem, B. H.. H. begon zich te verdiepen in het christendom en in het midden van de herfst van 1396 (herfst 2017), hoorde u van H. dat hij op dat moment al een maand naar de huiskerk ging. Uw echtgenoot was duiker en was vaak weg voor zijn werk, maar had een arbeidsongeval gehad waardoor hij drie maanden thuis moest blijven. Op 11/03/1397 (1 juni 2018) belde B. naar uw echtgenoot en zei hij dat het Ettela'at (Ministerie van Informatie) de dag voordien de huiskerk binnengevallen was en de kerkleden gearresteerd had. Twee dagen later vielen de autoriteiten het huis van zijn moeder en ook jullie huis binnen. Op 9 juni 2018 namen u en uw gezin het vliegtuig van Teheran naar Servië. Na aankomst aldaar hoorde u dat het Ettela'at nog een tweede maal binnengevallen was bij uw schoonmoeder. Vier dagen na aankomst in Servië trokken jullie naar Bosnië. Onderweg raakten jullie jullie rugzak met daarin jullie paspoorten kwijt. Jullie verbleven elf maanden in een centrum vlakbij de stad Mostar in Bosnië. Tot voor de geboorte van uw dochter H. probeerde H. u vaak te overtuigen van het christendom, maar u had hier geen boodschap aan. Twee weken voor de geboorte van uw dochter H. vertelden de artsen u bij een controle dat er twee gezwellen te zien waren, dat u vroegtijdig zou moeten bevallen en dat er snel een operatie uitgevoerd moest worden. U werd naar een ander ziekenhuis gevoerd omdat er op de eerste plek geen adequate apparatuur aanwezig was. Toen een andere arts u nogmaals controleerde, was er geen enkel gezwel meer te zien en mocht u terug naar huis. Toen u enkele dagen later naar het ziekenhuis ging voor de geboorte van uw dochter werd er u verteld dat er een kans op miskraam was. U was erg bezorgd en stak de schuld op uw man en het christendom. Echter, toen H. naar u gebracht werd, zag u buiten een kruis op een berg en vormde er zich een kruis in de wolken. U begreep dat Jezus uw dochter gered had en besloot verder door het leven te gaan als christen. Na de bevalling begon u zich te verdiepen in het christendom. Op 25 mei 2019 kwam u aan in België en op 29 mei 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in op basis van uw bekering.

Op 23 mei 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan de door u aangehaalde bekering geen geloof kon worden gehecht. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), die op 3 oktober 2022 de beslissing van het CGVS bevestigde. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 12 oktober 2022 diende u zonder België te hebben verlaten een eerste volgend verzoek in. In dit volgend verzoek herhaalt u bekeerd te zijn tot het christendom en hierdoor gevisieerd te zullen worden in Iran. U gaat nog steeds wekelijks naar de kerk en probeert andere mensen te overtuigen zich ook te bekeren o.a. via sociale media als Facebook. Ook stelt u deelgenomen te hebben aan betogingen tegen het Iraanse regime omdat u zo een stem wil zijn voor uw volk in Iran, wat uw persoonlijke situatie in Iran meer gevaar oplevert. U werd veel en herkenbaar gefotografeerd en gefilmd. U diende tevens een nieuw verzoek in omdat uw kinderen Nederlands spreken en u het hen niet kan aandoen elders terug van nul te starten.

Alle stukken ter ondersteuning van uw tweede verzoek komen aan bod bij uw echtgenoot (attest van de Kerk De Graankorrel; beeldmateriaal van deelname aan betogingen).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw tweede verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot N. B. , H. (O.V. (...)) werden uiteengezet. In het kader van zijn volgend verzoek werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

"(...)."

Dat uw kinderen Nederlands spreken en u het hen niet kan aandoen elders terug van nul te moeten starten (CGVS S., p. 2) betreft motieven die niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden dat u nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de Staatssecretaris en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekende partijen menen in een eerste middel te voldoen aan de definitie van het begrip 'vluchteling' zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en zijn het niet eens met de appreciatie van verwerende partij. In het verzoekschrift wordt aangegeven dat verzoekende partijen vrezen vervolgd te worden door het regime in Iran omwille van hun religieuze en politieke overtuiging.

In een tweede middel wordt aangevoerd dat verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met de bekering en politieke activiteiten van de verzoekende partijen alsook het gegeven dat zij sinds 2019 in België wonen. In dit verband wordt gewezen op de neergelegde documenten. Daarnaast wordt betoogd dat het feit dat verzoekende partijen waren uitgenodigd voor een gehoor een indicatie is dat er nieuwe elementen aanwezig waren. Aangaande hun politieke activiteiten stellen verzoekende partijen dat het er voor het regime niet toe doet of hun politieke overtuiging een gedreven karakter heeft en het integendeel voldoende is om hen te martelen op basis van de foto's op sociale media. Daarnaast vervolgen verzoekende partijen dat het Iraans regime nooit heeft verteld dat ze geen problemen zullen hebben met asielzoekers die gefaald zijn in hun asielprocedure. Het loutere feit dat asiel wordt aangevraagd in Europa is volgens verzoekende partijen voldoende voor het regime om ze bij terugkeer te vervolgen, zoals ook wordt bevestigd door de directeur van het IRNA, Islamic Republic News Agency.

Voorts menen verzoekende partijen dat uit niets blijkt dat het regime niet op de hoogte is van hun activiteiten in België. Ze stellen dat deze feiten zich hebben voorgedaan in Brussel waarbij beelden van deze demonstraties door verschillende kanalen zijn verspreid, hetgeen als een positieve indicatie van hun vrees moet gezien worden. Er wordt in het verzoekschrift verder betoogd dat verwerende partij moet aantonen dat het regime geen interesse heeft in deze foto's en videobeelden van de betogingen in België tegen het regime, wat zij heeft nagelaten. Verzoekende partijen stippen aan dat verwerende partij naar landeninformatie wijst waaruit blijkt dat alleen personen met hoge profielen het risico lopen om vervolgd te worden zonder daarbij evenwel te motiveren wat een verhoogd risicoprofiel is en hoe het regime deze graad aan iemand geeft. Het is naar mening van verzoekende partijen zorgwekkend wanneer verwerende partij zelfs stelt dat de cyberpolitie van Iran de online activiteiten van opposanten in het buitenland monitort doch tegelijkertijd stelt dat dit geen ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen dat de Iraanse autoriteiten vooral interesse tonen in personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan. Verzoekende partijen stellen zich hierbij de vraag hoe verwerende partij weet dat zij niet in de negatieve aandacht van het regime gekomen zijn en stellen dat zij het recht hebben om dit te weten, te meer zij van mening zijn dat zij in negatieve aandacht zijn gekomen.

Voorts begrijpen verzoekende partijen evenmin de ongelijke behandeling van de gelijke situatie door verwerende partij die recent heel veel Iraniërs die meerdere keren negatieve beslissingen hebben gekregen, heeft erkend als vluchtelingen omwille van hun deelname aan betogingen in Brussel. Verzoekende partijen menen dat in die gevallen verwerende partij de bovenvermelde argumenten (verhoogd risicoprofiel) niet heeft gebruikt hetgeen een ongelijke behandeling van een gelijke situatie is. Tevens wensen verzoekende partijen te verwijzen naar algemene landeninformatie aangaande hun vrees dat een terugkeer naar Iran een doodvonnis inhoudt. Er wordt betoogd dat Iran geen land is om naar terug te keren en wijzen erop dat Iran een gevangenis is voor vrouwen. Er wordt aangestipt dat tweede verzoekende partij in Iran als een tweederangsburger moet leven en als ondergeschikte aan een man waarbij wordt benadrukt dat zij totaal tegen een dergelijke samenleving is waarin de overheid en een grote deel van de bevolking die voor de overheid werken dit goed vinden.

Tot slot wordt erop gewezen dat verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoekende partijen geen subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Hierbij wensen verzoekende partijen te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoekende partijen concluderen dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop een bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.3. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer een verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.2.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.2.4.1 Verzoekende partijen volharden in hun volgend verzoek om internationale bescherming in hun vervolgingsvrees wegens hun bekering en benadrukken hun religieuze activiteiten in België. Daarnaast geven verzoekende partijen aan te hebben deelgenomen aan betogingen tegen het Iraanse regime en sympathisant te zijn van de monarchie. Volgens de verzoekende partijen zijn de Iraanse autoriteiten op de hoogte van hun politieke activiteiten omdat ze met spionnen werken en omdat er foto's en video's van hun deelname verschenen zijn op sociale media.

Ter staving van hun huidig verzoek hebben verzoekende partijen volgende documenten bijgebracht: een attest van de Evangelische kerk 'de Graankorrel'; meerdere foto's van hun deelname aan betogingen; screenshots van tweede verzoekende partij die op Iraanse mediakanalen is verschenen; twee usb sticks met daarop verschillende foto's en video's van hun deelnames aan betogingen evenals de video's van de Iraanse media waarop tweede verzoekende partij in beeld verschijnt en een foto en uitspraak van Zia Hashemi (o.a. directeur van het IRNA, Islamic Republic News Agency).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

2.2.4.2. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.2.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengen die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat zij geen nieuwe elementen of feiten hebben aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoekende partijen toe om voormelde motieven van de bestreden beslissingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijven.

2.2.4.4. Met betrekking tot de verklaringen van verzoekende partijen aangaande hun vervolgingsvrees wegens hun bekering tot het christendom merkt de Raad op dat verzoekende partijen dit element reeds

hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming hetgeen reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad werd beoordeeld.

Zo wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende opgemerkt:

“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u en uw echtgenote jullie huidig verzoek om internationale bescherming deels steunen op de motieven die jullie naar aanleiding van jullie vorig verzoek hebben uiteengezet, met name jullie vrees dat jullie bij terugkeer vervolgd zullen worden door de Iraanse autoriteiten ten gevolge van jullie bekering (verklaring volgend verzoek H., vraag 20; CGVS H. 23.08.2023 p. 6; verklaring volgend verzoek S., vraag 17; CGVS S. 23.08.2023 p. 6).

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat jullie eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan jullie bekering tot het christendom, waardoor er eveneens geen geloof kon worden gehecht aan jullie hiermee gepaard gaande vrees voor vervolging. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd bij arrest van 3 oktober 2022 (arrest nr. 278.208). U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Bijgevolg resten er jullie geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot jullie vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat jullie voor internationale bescherming in aanmerking komen. Het gegeven dat u en uw echtgenote naar aanleiding van jullie huidig verzoek louter naar dezelfde verklaringen verwijzen en een recent attest van jullie Kerk neerleggen, wijzigt aan de eerdere appreciatie evenwel niets. In het attest staat dat u en uw echtgenote de waarheid spreken en integer zijn. Echter is dit document niet afkomstig van een objectieve bron en is de bewijswaarde aldus relatief. Uw actuele verklaringen inzake uw geloof(sactiviteiten) en die van uw echtgenote en het attest van uw Kerk kunnen dan ook niet als nieuwe elementen worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Dat jullie nog steeds deelnemen aan kerkactiviteiten toont, zoals reeds geargumenteed werd in het kader van jullie eerste verzoek, jullie oprechte bekering niet aan, waardoor jullie actuele betrokkenheid op zich het gebrek aan geloof in jullie vermeende bekering niet kan herstellen.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en het arrest met nr. 278 208 van de Raad van 3 oktober 2022.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van de huidige volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoekende partijen blijven in het kader van hun huidig volgend verzoek onder meer vasthouden aan hun vluchtmotieven zoals uiteengezet in hun eerste verzoek om internationale bescherming en reiken thans verder elementen aan die een voortzetting vormen van een relaas dat ongeloofwaardig werd bevonden en waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken. Dat verzoekende partijen verder borduren op hetzelfde relaas en volharden in hun bekering en religieuze activiteiten in België, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan hun dossier.

De commissaris-generaal heeft voorts met reden het volgende opgemerkt:

“Wat betreft uw verklaringen dat uw maternale oom M. op de hoogte is van uw bekering en aan uw moeder zei dat hij u iets zou aandoen (CGVS H., p. 6-7), is het vooreerst merkwaardig dat, hoewel u tijdens uw eerste onderhoud van uw eerste verzoek vermeldde dat uw maternale ooms op de hoogte

waren van uw bekering (CGVS I H., VIB 1, p. 5), u op geen enkel moment nadien melding maakte van enige bedreiging van uw oom M. uit, hoewel dit naar eigen zeggen dateert van kort na uw aankomst in België (CGVS H., p. 7). Hierboven is reeds gebleken dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen af te leggen. Dergelijke vaststelling plaatst een ernstig voorbehoud bij de geloofwaardigheid van deze bedreiging door uw oom. Dit noopt des te meer daar uw voorgehouden bekering ongeloofwaardig is. Het is evenmin aannemelijk dat u uw echtgenote, die uiteindelijk in hetzelfde schuitje als u zit, niet op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat uw maternale oom u bedreigde omwille van jullie bekering (CGVS H., p. 7). Het geheel van deze bevindingen maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u voorgehouden dreigementen van uw oom.

Inzake de verklaringen van uw echtgenote over haar religieuze activiteiten op sociale media, waarmee ze naar eigen zeggen andere mensen probeert te overtuigen zich ook te bekeren (verklaring volgend verzoek S., vraag 17), moet er op gewezen worden dat er geen enkel stuk neergelegd wordt waaruit opgemaakt kan worden dat zij zou proberen om andere mensen te bekeren. Ook tijdens haar persoonlijk onderhoud legde ze hier niets van neer en een eenvoudige consultatie van haar sociale media (Facebook en Instagram) maakt duidelijk dat hieruit nauwelijks religieuze posts blijken, wat de ernst van haar verklaring dat ze op die wijze anderen tracht te bekeren danig op de helling zet. Hoe dan ook moet voorgaande in het licht van jullie ongeloofwaardig bevonden bekering bekeken worden en kan, zoals reeds bij jullie eerste verzoek werd opgemerkt, herhaald worden dat verwacht kan worden dat uw echtgenote haar eventueel christelijk geïnspireerde boodschappen wist of haar profielen geheel verwijderd alvorens terug te keren naar Iran.”

Verzoekende partijen volharden in hun bekering en vervolgingsvrees hierdoor en zijn het niet eens met verweerders appreciatie doch brengen geenszins enige dienstige argumenten bij die voorgaande concrete bevindingen kunnen ombuigen.

De Raad beklemtoont hierbij dat het gegeven dat verzoekende partijen nog steeds actief zijn binnen de christelijke gemeenschap in casu geen uitsluitel biedt over de vraag of dit is ingegeven vanuit een oprecht en diepgeworteld religieus engagement, te meer gelet op de bevindingen in het arrest met nr. 278 208 van 3 oktober 2022.

De Raad stipt hierbij aan dat reeds in het kader van de eerste beschermingsverzoeken terdege werd gemotiveerd dat uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Focus “Iran. Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020) blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van (al dan niet bekeerde) personen die vanuit Europa terugkeren naar Iran. Er werd in dit verband destijds reeds toegelicht dat de Iraanse autoriteiten aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet over het algemeen weinig aandacht schenken en personen die terugkeren naar Iran, die aldaar geen christelijke activiteiten voeren, die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. Het zijn personen met een verhoogd risicoprofiel die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen, hetgeen verzoekende partijen niet aannemelijk maken hetgeen ook hieronder zal blijken uit de vaststellingen *infra*. Door te volharden in hun bekering tot het christendom en in hun religieuze activiteiten in België en op sociale media brengen verzoekende partijen geen valabele informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, te meer deze informatie ook steun vindt in de geactualiseerde landeninformatie (zie *infra*, COI focus “IRAN- Surveillance van de disapora door de Iraanse autoriteiten” van 10 mei 2023, toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). Zodoende kunnen zij voorgaande pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet ontkrachten.

Waar verzoekende partijen hun politieke activiteiten in België aankaarten, treedt de Raad volgende pertinente motieven bij:

“Daarnaast werpen u en uw echtgenote in jullie huidig verzoek eveneens op dat jullie bij terugkeer naar Iran vervolging vrezen omwille van jullie politieke activiteiten tegen het Iraans regime in België (CGVS H., p. 5 en CGVS S., p. 2). Wat betreft jullie deelname aan betogingen in België dient erop gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer naar het land van oorsprong van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke, dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een nood aan internationale bescherming. (...)

Wat u en uw partner betreft, zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande het door jullie geschetste profiel van politiek dissident.

Uit de foto's, screenshots en video's die jullie neerleggen kan geenszins een dermate gedreven politiek engagement of dissidente overtuiging blijken. Er kan louter uit blijken dat jullie bij enkele manifestaties in België deel uitmaakten van een groter geheel van aanwezigen, waarbij jullie niet meer deden dan pancarten dragen en slogans roepen (CGVS H., p. 5 en CGVS S., p. 5). Hieruit kan dan ook niet zonder meer opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten van jullie aanwezigheid op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze jullie dermate als leden van de oppositie zouden beschouwen dat ze jullie omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. De loutere neerlegging van voornoemd beeldmateriaal volstaat niet om aan te tonen dat jullie als politieke opposanten bestempeld en vervolgd zullen worden door het Iraanse regime. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren - jullie hebben dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie asielrelaas (zie eerste verzoek), niet aannemelijk gemaakt. Dat de cyberpolitie van Iran de (online) activiteiten van opposanten in het buitenland monitort (CGVS H., p. 5-6; CGVS S., p. 5) wordt door het CGVS niet ontkend, maar dit gegeven aan sich werpt geen ander licht op voorgaande vaststelling dat de Iraanse autoriteiten vooral interesse tonen in personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht van de autoriteiten staan. Dezelfde conclusie kan geformuleerd worden aangaande de foto en uitspraak van Zia Hashemi."

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen betogen, blijkt uit bovenstaande overwegingen dat verwerende partij omstandig rekening heeft gehouden met hun verklaring alsook de neergelegde stukken. Verzoekende partijen betogen met reden dat het er niet toe doet of hun politieke overtuiging een gedreven karakter heeft doch gaan er met dit terecht betoog en hun onterecht betoog als zou in casu niet blijken wat wordt verstaan onder een verhoogd profiel en met de nadruk op het beeldmateriaal en betoog dat niet kan blijken dat het regime niet op de hoogte is van hun activiteiten in België te meer verwerende partij zelfs stelt dat de cyberpolitie van Iran de online activiteiten van opposanten in het buitenland monitort, volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen van verwerende partij en de toegevoegde geactualiseerde landeninformatie.

Zo blijkt, naast de reeds gemaakte analyse in het kader van de eerste beschermingsverzoeken, uit de COI focus "IRAN- Surveillance van de dispora door de Iraanse autoriteiten" van 10 mei 2023 dat niettegenstaande Iran één van de belangrijkste actoren van transnationale repressie is, de capaciteit van de Iraanse autoriteiten om de sociale media van haar burgers in het buitenland te monitoren niet onbepert is, dat hoofdzakelijk activisten in ballingschap, doch niet alle, worden gemonitord, dat het regime prioriteiten stelt op basis van haar belangen en dat deze kunnen wijzigen. Volgens de geraadpleegde cybersecurityexpert liggen de prioriteiten thans bij journalisten en activisten van etnische minderheden en ook milieuactivisten. De hoofddoelstelling van de surveillanceactiviteiten in het buitenland, hoofdzakelijk via het online monitoren van openbare informatie op het internet, is het maken van profielen over de doelwitten en het in kaart brengen van netwerken (p. 20). De internetsurveillance is sinds de dood van Mahsa Amini in september 2022 en de daarop volgende straatprotesten naar alle waarschijnlijkheid opgevoerd (p. 22-23). De hoeveelheid kritiek die een persoon uit op het regime is overigens geen grote factor in het vergroten van het risico dat een cyberdissident in ballingschap gemonitord wordt, doch de invloed die een persoon heeft bepaalt of deze een prioriteit vormt voor het regime waarbij bijvoorbeeld het hebben van 10.000 volgers niet belangrijk wordt geacht (p. 20-21). In casu moet beklemtoond worden dat het vluchtrelaas van verzoekers ongeloofwaardig werd bevonden en verzoekende partijen ook geen groot politiek engagement of groot aantal volgers aannemelijk hebben gemaakt waaruit, gelet op de beschikbare landeninformatie, een beschermingsnood blijkt.

Verzoekende partijen verwijzen naar algemene informatie omtrent het harde optreden van het Iraans regime tegen opposanten doch brengen hiermee geen informatie aan die voorgaande analyse, met een toelichting van wie specifiek wordt geïdendeerd, gebaseerd op informatie van 2023 kan ontcrachten.

Zodoende kan verwerende partij op goede gronden oordelen dat uit de neergelegde foto's, screenshots en video's niet zonder meer kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van hun aanwezigheid bij betogingen op de hoogte zouden zijn, laat staan dat ze verzoekende partijen dermate als leden van de oppositie zouden beschouwen dat ze hen omwille van een verondersteld ernstig politiek engagement zouden viseren bij een eventuele terugkeer. Gelet op voorgaande analyse kan verwerende partij gevolgd worden in haar oordeel dat de loutere neerlegging van voornoemd beeldmateriaal niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen als politieke opposanten bestempeld en vervolgd zullen worden door het Iraanse regime.

Voorts merkt de Raad nog op dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren, uit voormelde COI van mei 2023 niet kan worden afgeleid dat een loutere terugkeer vanuit het buitenland naar en aanwezigheid op het Iraanse grondgebied zouden kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de vluchtelingenrechtelijke zin, of tot een reëel risico op ernstige schade, in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster legt geen andere informatie neer waaruit het tegendeel blijkt.

De meeste in het buitenland wonende Iraniërs ondervinden doorgaans geen problemen bij terugkeer. Profielen van personen die in de verslagperiode (1 maart 2020 tot en met 31 maart 2023) van de COI Focus van 10 mei 2023 toch problemen kenden met de Iraanse autoriteiten bij terugkeer, zijn personen met een dubbele nationaliteit en Iraanse atleten die in het buitenland hun steun betuigen aan de straatprotesten in Iran (p. 31). Er werden verder geen verifieerbare berichten gevonden van afgewezen verzoekers om internationale bescherming vanuit Europa die na een terugkeer naar Iran ernstige problemen hebben ondervonden met de Iraanse autoriteiten en de geraadpleegde experts maken evenmin melding van grote problemen (p. 30-35). Hierbij wordt aangestipt dat het aanvragen van internationale bescherming in het buitenland op zichzelf in Iran niet strafbaar is (p. 9). De Iraanse overheden hebben verder doorgaans weinig interesse in het strafrechtelijk vervolgen van afgewezen Iraanse asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. De Iraanse autoriteiten schenken aan dergelijke personen en aan hetgeen zij hebben gezegd of gedaan in het buitenland en op het internet hebben geplaatst over het algemeen (nog steeds) weinig aandacht en personen die terugkeren naar Iran die geen risicoprofiel vertonen, die nog niet in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten en die door deze autoriteiten niet als bedreiging worden gezien, ondervinden doorgaans geen problemen bij een terugkeer naar Iran. De behandeling van terugkeerders, inclusief afgewezen verzoekers om internationale bescherming, is afhankelijk van hun profiel voor hun vertrek uit Iran en hun activiteiten bij terugkeer. Het zijn vooral personen die al een hoog profiel hadden, in het bijzonder politieke activisten, die bij een terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Tenzij zij voor hun vertrek uit Iran al in de negatieve aandacht stonden van de Iraanse overheden, kan worden aangenomen dat terugkeerders in het algemeen de aandacht van de Iraanse overheden waarschijnlijk niet zullen trekken en een laag risico lopen op monitoring, mishandeling of discriminatie (p. 33-35). De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat een loutere mogelijkheid van een behandeling die raakt aan vervolging of ernstige schade niet voldoende is.

Er dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekende partijen, de reeds hoger gedane vaststellingen in acht genomen, het bestaan van risicofactoren in hun hoofde niet aantonen of aannemelijk maken. De Raad herhaalt hierbij dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen ongeloofwaardig werd bevonden en zij niet hebben aangetoond dat zij vóór hun (legaal) vertrek uit Iran reeds in het vizier stond van de Iraanse autoriteiten.

Uit de landeninformatie blijkt verder dat de Iraanse autoriteiten vooral personen monitoren die zij als een bedreiging zien, bijvoorbeeld omdat zij reeds eerder in de verhoogde aandacht van de Iraanse autoriteiten stonden, omdat zij bekendheid genieten of politieke activisten zijn, *quod non in casu*.

Uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt verder dat terugkeerders bij aankomst op de Iman Khomeini International Airport (IKA) in Teheran inderdaad (nog steeds) onderworpen worden aan veiligheids- en mogelijks ook andere controles (p. 26 e.v.). Iraniërs die met een gewoon paspoort terugreizen worden door de Iraanse autoriteiten over het algemeen als gewone reizigers beschouwd. Iraniërs die gedwongen terugkeren of Iraniërs die met een *laissez-passer* reizen worden bij aankomst op de IKA luchthaven aan een nader onderzoek onderworpen aan de hand van een ondervraging. De Iraanse immigratiepolitie ondervraagt gedwongen terugkeerders of terugkeerders met een *laissez-passer* over de omstandigheden van hun vertrek uit Iran, om na te gaan of er sprake is van een illegale uitreis, alsook over de reden van een eventueel verzoek om internationale bescherming in het buitenland (p. 29-30). Verder blijkt dat er sinds eind 2021 – begin 2022 verschillende in Europa wonende Iraniërs, waaronder Iraniërs met een dubbele nationaliteit, vluchtelingen en Iraniërs die in het buitenland verblijven, bij aankomst op de luchthaven worden ondervraagd nadat ze door de paspoortcontrole zijn gegaan en een inreisstempel ontvangen hebben. Daarbij hangt het van de individuele omstandigheden in een zaak af of iemand na terugkeer wordt ondervraagd (p. 28). Blijkens de landeninformatie is er voorts geen sprake van een systematische controle van sociale media-profielen op de luchthaven. Wanneer dit wel gebeurt, is dit voornamelijk bij terugkeerders van wie een vermoeden bestaat van activisme of illegale activiteiten. Sociale media zijn verder van bijzonder belang wanneer een terugkeerder veel volgers heeft. Een van de geraadpleegde cybersecurityexperts verklaart het dan weer waarschijnlijk dat de Iraanse autoriteiten vragen naar de sociale media-profielen van jonge mensen die in westerse landen wonen waarin het regime geïnteresseerd is, zoals Canada, de

Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Nederland en dat bepaalde werkprofielen van terugkerende personen die in het Westen wonen gescreend zullen worden (*ibid.*, p. 29).

De Raad merkt op dat uit de COI Focus van 10 mei 2023 blijkt dat Iran sinds geruime tijd het beleid hanteert om geen gedwongen terugkeer te aanvaarden (p. 24). Een terugkeer met een *laissez-passer* leidt luidens deze COI Focus (p. 29-35) tot nader onderzoek aan de hand van een ondervraging bij aankomst in Iran, omdat dit zou kunnen betekenen dat iemand illegaal is uitgereisd en dat terugkeerders met een *laissez-passer* worden gemarkeerd als personen die om internationale bescherming hebben verzocht, waardoor deze mogelijks zullen ondervraagd worden over de reden van het beschermingsverzoek, de omstandigheden van hun vertrek uit Iran en waarom ze reizen met een *laissez-passer*. Nog volgens de COI Focus van 10 mei 2023 duren de verhoren bij aankomst van terugkeerders met een *laissez-passer* een half uur tot een uur, al kan dit langer zijn indien de terugkeerder ontwijkend antwoordt of als de Iraanse autoriteiten vermoeden dat de terugkeerder in het verleden criminele feiten heeft gepleegd. Arrestatie en mishandeling zijn bij een dergelijke ondervraging niet gebruikelijk. Het loutere gegeven dat verzoekende partijen, die Iran legaal zijn uitgereisd (Verklaring DVZ eerste en tweede verzoekende partij van 24 juli 2019 p. 12), bij binnenkomst in Iran mogelijks ondervraagd zullen worden naar de redenen van hun vertrek en asielaanvraag, zoals ook blijkt uit de bijgebrachte uitspraak van Zia Hasehemi, betekent evenwel niet zonder meer dat zij bij terugkeer een reëel risico lopen op mishandeling. Dit gegeven kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in hoofde van verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen.

Gelet op het vaststaand ongeloofwaardig vluchtrelaas, kan niet blijken dat verzoekende partijen eerder in de negatieve aandacht hebben gestaan van de Iraanse autoriteiten noch kan uit de elementen in het rechtsplegingsdossier blijken dat zij anderszins voor hen personen van belang zouden zijn. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij in de negatieve aandacht van de Iraanse autoriteiten staan, in ieder geval niet meer dan andere afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren naar Iran. Er zijn geen concrete aanknopingspunten dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran als een risico of bedreiging zullen worden beschouwd en aan een reëel gevaar voor vervolging of ernstige schade zullen worden blootgesteld.

In het verzoekschrift wordt tevens de situatie van vrouwen beklemtoond en een vrees vanwege de schending van vrouwenrechten aangehaald met het betoog dat tweede verzoekende partij in Iran als een tweede rang burger moet leven en als ondergeschikte aan een man. Hierbij wordt benadrukt dat zij totaal tegen een dergelijke samenleving is waarin de overheid en een groot deel van de bevolking die voor de overheid werken dit goed vinden.

In dit verband moet in de eerste plaats vastgesteld worden dat in casu geen informatie wordt bijgebracht waaruit blijkt dat het louter behoren tot "de sociale groep van de vrouwen" volstaat om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden ontwaard dat er sprake is van groepsvervolging tegen vrouwen en/of meisjes, waardoor tweede verzoekende partij in dit verband individuele elementen dient aan te reiken om haar vrees, als vrouw, te concretiseren, waartoe zij echter in gebreke blijft.

De Raad merkt op dat het loutere feit dat men zich in Iran in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo volstaat het bestaan van vestimentaire beperkingen op zich niet om in hoofde van tweede verzoekende partij een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te nemen. Deze beperking is gebaseerd op islamitische normen en waarden en betreffen algemene, in de Islamitische Republiek Iran geldende rechtsregels.

De Raad stelt in casu nog vast dat verzoekende partijen, die Iran legaal verlaten hebben, die het Farsi beheren en opgeleid zijn en reeds werkervaring hebben opgedaan in Iran alsook contacten hebben onderhouden met hun familieleden in Iran ((Verklaring DVZ eerste en tweede verzoekende partij van 24 juli 2019 p. 5-6, Verklaring volgende verzoeken van eerste en tweede verzoekende partij van 10 februari 2023, vraag 22; persoonlijke onderhoud tweede verzoekende partij, p. 3), niet aantonen dat zij hun leven in Iran, alwaar volgens de aldaar heersende islamitische opvattingen, gelet op bovenstaande bevindingen, niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Het loutere gegeven dat tweede verzoekende partij zich bij een terugkeer naar het land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties en zich aldus (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur is op zich geen 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en maakt geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet uit, te meer gelet op het reeds ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Bepaalde aanpassingen, om zich aan de heersende culturele standaarden of normen aan te passen, zoals het voldoen aan de vestimentaire beperkingen in het publieke domein,

vormen op zich geen inbreuk op de fundamentele grondrechten en vrijheden. Dergelijke aanpassingen kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd.

In zoverre verzoekende partijen daarnaast trachten te laten uitschijnen dat zij, evenals hun kinderen, verwesterd zouden zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar hun land van herkomst, kan nog worden opgemerkt dat uit de aangereikte informatie geenszins kan worden afgeleid dat het loutere gegeven dat zij enige tijd in België hebben verbleven, Nederlands spreken en hebben gewerkt, zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hun hoofde.

Verzoekende partijen brengen, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vermeende bekering, geen concrete elementen bij waaruit blijkt en tonen evenmin in concreto aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden zij in hun land van herkomst als verwesterd zouden riskeren te worden gepercipieerd en gevisieerd. Zij tonen niet aan dat hun verblijf en integratie in Europa van hen een dusdanig verwesterd persoon zouden hebben gemaakt dat zij hun leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden. Evenmin tonen zij aan dat zij omwille hiervan en omwille van het gegeven dat zij zich hebben trachten te integreren, riskeren te worden gevisieerd, gestigmatiseerd of vervolgd. Ook anderszins maken verzoekende partijen, die Iran legaal hebben verlaten, niet aannemelijk dat zij omwille van hun afwezigheid uit Iran bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigen te komen die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade inhouden in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet noch kan dit blijken uit de beschikbare informatie gelet op de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

In de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij wordt dan ook, het voorgaande in acht genomen, pertinent overwogen dat het gegeven dat de kinderen Nederlands spreken en men het hen niet kan aandoen elders terug van nul te moeten starten, motieven betreffen die niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot het betoog dat verwerende partij gelijke situaties ongelijk behandelt gezien er recent heel veel Iraniërs die meerdere keren negatieve beslissingen hebben gekregen, werden erkend als vluchtelingen omwille van hun deelname aan betogingen in Brussel zonder dat verwerende partij de bovenvermelde argumenten (verhoogd risicoprofiel) heeft gebruikt, moet de Raad aanstippen dat elk verzoek individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Uit de concrete weigeringsmotieven in casu blijkt duidelijk dat er niet zonder meer een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen wegens een door verzoekende partijen voorgehouden verschil in behandeling van dossiers doch de beschermingsverzoeken individueel werden beoordeeld en omstandig zijn gemotiveerd waarbij rekening werd gehouden met alle voorgelegde stukken en opgeworpen elementen.

De Raad onderstreept dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door een verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Waar verzoekende partijen betogen dat het feit dat verzoekende partijen waren uitgenodigd voor een gehoor een indicatie is dat er nieuwe elementen aanwezig waren, wijst de Raad er tot slot op dat de beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort.

Artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Uit voormelde bepaling blijkt geenszins als zou het oordeel van het CGVS om een verzoeker toch te horen een indicatie zijn dat er wel degelijk nieuwe elementen aanwezig zijn en dat een volgend verzoek om internationale bescherming na een persoonlijk onderhoud *ipso facto* ontvankelijk moet verklaard worden.

Ter terechtzitting wordt nog aangestipt dat verzoekende partijen ondertussen werden gemachtigd tot een verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De raadsman van verzoekende partijen meent dat hierbij aldus buitengewone omstandigheden werden aanvaard in hoofde van verzoekende partijen die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken, alwaar ze ook foto's en hun deelname aan betogingen zouden hebben aangegeven, dus niet kunnen terugkeren naar Iran om aldaar een verblijfsmachtiging in te dienen, hetgeen ook in de huidige beschermingsprocedure mee in overweging dient genomen te worden.

De Raad moet evenwel aanstippen dat een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een verzoek om internationale bescherming twee verschillende procedures betreffen met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming heeft immers als opzet internationale bescherming te verlenen aan een persoon die beweert in het land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin te koesteren of er een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan de verzoekende partijen om dergelijke vrees of risico op ernstige schade in concreto aan te tonen, waarin zij, gelet op het voorgaande, niet in slagen.

Dat verzoekende partijen ondertussen een verblijfsmachtiging hebben verkregen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat een aanvraag om humanitaire regularisatie betreft, kan geen ander licht werpen op de vaststellingen van de Raad in het kader van de huidige beschermingsverzoeken. Er dient hierbij bovendien nog opgemerkt te worden dat de Raad niet gebonden is door een beslissing die de Dienst Vreemdelingenzaken nam in het kader van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen weten overigens geheel niet te overtuigen dat zij werden gemachtigd tot een verblijf overeenkomstig voormeld artikel 9bis omwille van hun voorgehouden problemen die ze hebben opgeworpen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Immers kan hierbij gewezen worden op artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat volgende elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard :

“1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

(...)”

Nu verzoekende partijen hun bekering tot het christendom reeds hebben aangebracht in het kader van hun eerste verzoeken om internationale bescherming die negatief werden afgesloten en ze tevens in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken gewag hebben gemaakt van hun politieke activiteiten, kunnen zij, gelet op het bepaalde in artikel 9bis, niet gevolgd worden in hun beweringen als zouden er in hoofd buitengewone omstandigheden zijn aanvaard omwille van (eventuele) problemen met de Iraanse autoriteiten zoals reeds kenbaar gemaakt aan het CGVS.

Gelet op het voorgaande kunnen de voormelde aangehaalde elementen niet gekwalificeerd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2.2.4.5. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partijen tonen evenwel met hun verwijzing naar de algemene situatie in Iran alwaar protesten zijn uitgebroken tegen het regime waarbij hardhandig wordt opgetreden tegen opposanten en door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op hun “persoonlijke omstandigheden” zonder deze evenwel te concretiseren, niet aan dat er heden in Iran een situatie

heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.2.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.7 Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, dringt zich niet meer op nu de volgende verzoeken terecht niet-ontvankelijk worden verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.2.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en verder op het CGVS middels een persoonlijk onderhoud de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidig (volgend) verzoek omstandig toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU